

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Севлиево, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на първи март
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Х. Н. Х.

при участието на секретаря Виктория М. Драголова
като разгледа докладваното от Х. Н. Х. Гражданско дело № 20214230100105
по описа за 2021 година

Предявен е иск с правна квалификация чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ. Претендира се
и обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в размер на законната лихва до окончателното
изплащане на сумата.

Постъпила е искова молба от П. И. Г., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ****
срещу Гаранционен фонд, гр. София, ул. ***

Ищцата твърди, че е *** на починалата вследствие на ПТП И.К.Х..а, на *** На ***
г., около 00,15 часа по ГАВ № 1165 км 4+500 в посока за с. *** се е движил л.а. „***“ без
рег. номер, управляван от водача Л. Б. М., който нарушил правилата за движение по
пътищата, напуснал платното за движение и се ударил в крайпътно дърво, след което
напуснал местопроизшествието. В резултат на реализираното ПТП била причинена смъртта
на возещата се в автомобила пътничка И.К.Х..а. По случая било образувано ДП № 93/ 20***
по описа на РУ - Севлиево, пр.пр. № 343/ 20*** по описа на ОП - Габрово, което все още не
било приключено. Причина за настъпване на ПТП били допуснатите от водача на л.а. „***“
нарушения на правилата за движение по пътищата. Налице била пряка причинна връзка
между деянието на Л. М. и настъпилите общественоопасни последици - смъртта на И.К.Х..а.
Увреждащият л.а. „***“, с водач Л. Б. М. не бил регистриран по надлежния ред и за него
нямало валидно сключена ЗГО. Задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на
автомобилистите покривала отговорността на застрахованите лица за причинените от тях на
трети лица неимуществени и имуществени вреди, свързани с притежаването и използването
на МПС. Съгласно чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а" от КЗ, Гаранционен фонд - гр. София изплащал
по застраховка "Гражданска отговорност" обезщетение за причинени имуществени и
неимуществени вреди, ако пътнотранспортното произшествие е причинено от МПС без
сключена задължителна застраховка ГО. По силата на договора за застраховка "Гражданска

отговорност" за 20***, застрахователят покривал отговорността на застрахованите лица за причинените от тях неимуществени вреди на трети лица, настъпили във връзка с притежаването и използването на МПС, в размер на 10 000 000 лв., като тази сума била и лимитът, до който Гаранционен Фонд отговарял. Ищеца предявил претенцията си за изплащане на обезщетение пред Гаранционен фонд - София на 28.07.20***, по образуваната щета № 20210188/ 28.07.20*** с решение от 14.10.20*** ГФ отказвал изплащане на обезщетение за настъпилите неимуществени вреди, поради което за ищеца бил налице правен интерес да предяви претенцията си пред съда. В резултат на инцидента загинала И.К.Х..а, на *** Същата получила тежки несъвместими с живота телесни увреждания, довели до смъртта ѝ. Ищцата била *** на починалата И.К.Х..а. Смъртта причинила неопишуема мъка, душевни болки и страдания на ***-та. Към датата на ПТП И. била на ***дини, младо, здраво, жизнено момиче, отговорна и амбициозна, помагала във всичко на семейството. Ищцата била изключително близка със своята *** и двете прекарвали всеки удобен момент заедно. Тя помагала активно в грижите за малката И., в резултат на което помежду им съществувало особено силно чувство на обич, уважение, взаимна подкрепа и всеотдайност. Ищцата не можела да приеме и преодолее случилото се, мъката ѝ била огромна. Покошен бил един човешки живот, който едва започнал, прекършени били всички мечти и надежди на ***-та, свързани с нейната ***, изчезнал смисъла на живота ѝ. Моралните страдания на ищцата, претърпяната скръб от невъзвратимата загуба били огромни и неопишувани и щели да я съпътстват през целия ѝ живот. Травмата от преживяното, болките и страданията от загубата на И. Х.а, щели да останат за цял живот и с времето да се увеличават. Несвоевременната, неочаквана и безвъзвратна загуба на И. Х.а била особено трагично обстоятелство, което завинаги променяло живота на ищцата. Мъката ѝ била огромна и не можела да бъде компенсирана с нищо. С оглед на изложеното, причинените болки и страдания на ищцата следвало да бъдат компенсирани. Безспорно неимуществените вреди имали по-голямо значение и се оценявали по-високо. Паричното обезщетение не можело да замести накърнените морални блага, но би могло да обезпечи удовлетворяването на други нужди, което до известна степен би могло да компенсират страданията и да постигне някакво, макар и минимално, заличаване на неблагоприятните последици от причинената смърт. Обезщетението за неимуществени вреди имало за цел да репарира в относително пълен обем психическите и емоционални болки, страдания и изобщо нематериалните последици от извършеното деяние. Вредите на ищцата били в резултат на виновното поведение на водача на увреждащия автомобил Л. М., а за причинените от него вреди отговарял ответникът по делото ГФ. Предвид изложеното ищцата претендира да бъде осъден ответника да ☐ заплати обезщетение в размер на 20 000 лв., по частичен иск от 50 000 лв. за причинените ☐ неимуществени вреди от смъртта на *** ☐ И.К.Х..а, ведно със законната лихва върху сумата от датата на постановяване на отказа на ГФ - 14.10.20*** до окончателното изплащане на сумите. Претендира разноски.

В едномесечен срок от връчване на препис от исковата молба с доказателствата, ответника е подал писмен отговор. Счита че непредставянето на доказателства с исковата молба, с които ищецът и неговият процесуален представител са могли да се снабдят

своевременно, нарушава принципа на чл. 9 от ГПК, като ответника е поставен в невъзможност да вземе становище, да ангажира доказателства, което представлява злоупотреба с право. Не спори, че е отказал да изплати обезщетение за неимуществени вреди на ищцата. Недоказано било, че ищцата и загиналата са били силно привързани един към друг, че са имали трайна и дълбока емоционална връзка с починалата и са настъпили в резултат на смъртта сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания, сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките на загиналия, поради което исковата претенция била неоснователна. Смята, че отношенията между двете не са се различавали от нормалните между *** и ***. Загиналата живяла дълги години в Р. Гърция. Размера на предявената претенция счита за изключително завишен. Предявените претенции не кореспондирали нито с трайната съдебна практика на съдилищата в Р. България, нито с принципа на справедливостта, икономическите условия в страната и стандарта на живот. Липсвали доказателства, установяващи механизма, причините и обстоятелствата, при които е настъпило събитието, както и за поведението на участниците в него. Оспорва изцяло твърдения от ищцата механизъм, като въпреки че е официален документ, констативния протокол, в частта относно механизма, обстоятелствата и причините за ПТП нямал качеството на свидетелстващ официален документ, а на диспозитивен такъв, поради това същия нямал материална доказателствена сила. Счита, че задължителната извънсъдебна административна процедура пред Гаранционен фонд не се изчерпвала с бланкетно подаване на молби от пострадалите лица, с които се цели бърз отказ от страна на Фонда, поради обективна невъзможност да се произнесе и предявяване на искова молба. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на загиналата И.К.Х..а, която вероятно е: пътувала в увреденото МПС, без да постави задължителния предпазен колан, което било в пряка причинно-следствена връзка с тежестта на настъпилата травматична увреда и смърт - нарушение на чл. 137а от ЗДвП; се е съгласила да пътува в лек автомобил, знаейки, че водачът му е неспособен; се е съгласила да пътува при алкохолно/накотично повлиян водач, който е употребил алкохол/накотични вещества; е употребила алкохол/накотични вещества заедно с водача Л. Б. М. преди процесното ПТП. Не следвало да бъде игнориран приносът на наследодателката на ищцата за настъпване на вредите, противното означавало неоснователно толериране на недобросъвестното ѝ поведение, несъобразявайки своите действия, съгласявайки се да се вози при неспособен, пиан и дрогиран водач, което било недопустимо в обстановка на нарастващ брой такива пътнотранспортни произшествия. Оспорва изцяло претенцията за лихва от датата на изтичане на тримесечния срок за определяне на обезщетение. Фондът не бил изпаднал в забава. Фондът винаги бил уведомяван в един по-късен момент и спрямо него законодателят в чл. 288, ал. 7 от КЗ (отм.) предвидил 3-месечен срок, в който след като бъде сезиран, е длъжен да се произнесе по претенцията на пострадалото лице /сочи практика в този смисъл - решение № 1028/2008 г. по т.д.621/2007 г. на ВКС/, следователно Гаранционен фонд дължал законна лихва след изтичане на тримесечен срок. Фондът бил поставен от ищеца в обективна невъзможност да се произнесе по претенцията □, като определи и изплати обезщетения за неимуществени вреди. С молба от 28.07.***, ГФ бил

сезиран за процесното ПТП, като в подкрепа на твърденията не били представени доказателства и документи, удостоверяващи основанието, размера на обезщетението, установяващи механизма, причините и обстоятелствата, при които е настъпило събитието и поведението на участниците в него. С писмо от 30.07.20*** молителката била надлежно уведомена, че за установяване на твърдените от нея факти и обстоятелства, е необходимо да представи допълнителни доказателства. До 14.10.*** нищо от посочените писмени доказателства не постъпило по щетата, вследствие на което и предвид законоустановения краен срок за произнасяне, Управителния съвет на Гаранционен фонд взел решение от 14.10.***, с което отказал изплащане на обезщетения за неимуществени вреди поради липса на достатъчно доказателства за установяване на оспованието и размера на претендираните вреди. Молителката била надлежно уведомена с писмо от 14.10.***, че ако представи изисканите документи, претенцията ѝ ще бъде отново заведена и разгледана. В РС Севлиево ищцата подала исковата си претенция, като към нея отново не били приложени преписи от необходимите писмени доказателства, ищцата действала недобросъвестно с цел натрупване на лихва за по-дълъг период. Предявяването на претенцията пред РС Севлиево, целяло с присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, единствено да се промени стандарта на живот на ищцата и да я облагодетелства в икономически план, а не да репарира причинените ѝ вреди. Оспорва началния момент на претендираната законна лихва и моли Гаранционен фонд да се счита в забава от датата на завеждане на исковата молба в съда. Именно по тази причина, искът бил неоснователен изцяло. Претендира разноски.

Препис от исковата молба и от доказателствата са връчени на конституираното трето лице – помагач на страната на ответника – Л. Б. М., с ЕГН *****, от с. ***, като в едномесечния срок по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор от същото.

В съдебно заседание ищеца, лично и чрез процесуалния си представител поддържа предявеният иск, като излага съображения за уважаването му. Уточнява, че процесното ПТП е настъпило на *****. Ищцата е поискала и съдът е допуснал изменение на предявения иск чрез увеличение на размера му от 20000,00 лв. на 25000,00 лв., частичен от 50000,00 лв. представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищцата П. Г. от смъртта на *** и И. Х.а, ведно със законната лихва върху сумата от датата на постановяване на отказа на ГФ 14.10.20*** до окончателното изплащане на сумите.

В съдебно заседание ответника, чрез процесуалния си представител поддържа предявеният иск, като излага съображения за отхвърлянето на иска.

В съдебно заседание третото лице – помагач на страната на ответника, не взема становище по същество.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Установява се от присъда № 2/23.04.2021 г. по НОХД № 35/2021 г. на ОС – Габрово, решение № 139/19.11.2021 г. по ВНОХД № 283/2021 г. на ВТАС и решение № 37/21.07.2022 г. по НД № 22/2022 г. на ВКС, че е признат подсъдимия Л. Б. М. за виновен в това, че на

*****, около полунощ на път ГАВ № - 1165, километър 4+500 в землището на с. ***, общ. Севлиево, движейки се в посока с. ***, общ. Севлиево, при управление на МПС - л.а. марка „***“, модел „***“ без регистрационни номера с номер на рама ***, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 20, ал. 1 ЗДВП - „Водачите на ППС, са длъжни да контролират непрекъснато ППС, които управляват.“, при което управляваният от него автомобил напуснал пътното платно за движение и се ударил в крайпътно дърво, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на возещата се на предна дясна седалка в автомобила И.К.Х..а от с. ***, общ. Севлиево, като деянието е извършено след употреба на наркотични вещества /амфетамин и метаамфетамин/, установено с техническо средство Drug Chesk 3000 STK и деецът е избягал от местопроизшествието, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, буква "б", предложение първо във вр. с ал. 1, буква „в“ във вр. с чл. 342, ал. 1 НК във вр. с член 58а, ал. 1 от НК е осъден на девет години лишаване от свобода, което наказание на основание 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален общ режим.

От удостоверение за съпруг/а и родствени връзки на И.К.Х..а, е видно, че последната е *** на ищцата П. И. Г..

От писмо с изх. № 24-01-348/14.10.20*** и известие за доставяне на пощенска пратка от 28.07.20***, е видно, че ищцата е предявила претенцията предмет на процеса пред ответника преди завеждане на делото, като последният е поискал представяне на допълнителни доказателства.

Представени са и други неотносими към предмета на правния спор писмени доказателства.

Установяват се от заключението на вещите лица по събраната комплексна съдебно - медицинска и съдебна автотехническа експертиза, и от изслушването на същите в съдебно заседание следните обстоятелства: по време на процесното ПТП в кръвта на И.К.Х..а се установява етилов алкохол в концентрация от 1,89 ‰ и в урината - 2,84 ‰; няма данни за количеството алкохол в кръвта и урината на водача Л. Б. М., тъй като не е изследван към момента на произшествието и непосредствено след него; в урината на И.К.Х..а има следи от амфетамин и метамфетамин (установени с бърз имунотест); няма данни за наркотични вещества за водача Л. Б. М.; измерената концентрация на алкохол в кръвта на пострадалата И.К.Х..а отговаря на средна степен на алкохолно повлияване към момента на смъртта, която води до забавени реакции и нарушена координация, но това в случая на процесното ПТП не е имало съществено влияние, тъй като тя е пътник в автомобила; наличието на наркотични вещества в кръвта/организма на пострадалата повлиява на възприятията и реакциите, но това не може да се определи с конкретика, защото повлияването е индивидуално, няма данни в делото за налични концентрации; налице са данни за свободно инерционно движение на тялото на И.К.Х..а в купето на автомобила - в посока напред-надясно; по тялото на И.К.Х..а липсват следи/увреждания от поставен предпазен колан; при поставен предпазен колан не биха се получили толкова тежки увреждания в областта на главата на пострадалата, от досег с предната дясна част на купето на автомобила; част от травмите по тялото са от влачене на трупа към мястото на намирането му, черепно-мозъчната, шийна и

гръдна травма са резултат от ПТП, както и порезните ранички на ръката; при поставен и правилно функциониращ обезопасителен колан, не биха се получили травми на главата и шията с такава тежест, които са довели до смъртта, тоест е било възможно смъртта да се предотврати; процесният лек автомобил *** е оборудван с обезопасителни колани на предните седалки; И.К.Х..а се е возила на предна дясна седалка (пътник до водача), тъй като травмите ѝ съответстват на деформациите на купето и на локацията на удара, както и това косвено се потвърждава от наличието на кръв по седалката, по Х.а няма следи от поставен предпазен колан; силата и скоростта на удара не предполагат възможности за реакция/преценка на обстановката, която да предотврати травмите; процесният автомобил при настъпване на ПТП-то, се е движил със скорост около 72 км./ч., а скоростта му в момента на удара е около 60 км./ч., като при такава скорост при поставен предпазен колан безспорно биха се получили травми, но не и тези и не с такава тежест, а по - малки по степен травми, може би по десен крайник.

Ищцата П. И. Г. е задължена да се яви лично в съдебно заседание, за да отговори по реда на чл. 176 ГПК на следните въпроси: Вярно ли е, че дълги години И.К.Х..а е живяла, отглеждала своето дете и работила в чужбина (Р. Гърция), както и че вие сте я посещавали там за определен период от време?; Вярно ли е, че живеете в гр. Севлиево?; Вярно ли е, че в началото на 20*** И.К.Х..а се е завърнала от Р. Гърция?. Ищцата не се е явила да отговори на поставените въпроси по реда на чл. 176 ГПК като не е налице основателна причина за това неявяване.

Установяват се от показанията на свидетелката М.а И., следните факти: свидетелката познава ищцата П. отдавна, като *** на И., на Г. и на Х.; познава цялото семейството; знае ги от много малка, живее на с. ***, съседни са; единствената *** на П. е И., били в добри отношения, ***та отгледала И.; държали се двете една за друга; П. била като майка за И.; родителите на И. били в Гърция, случвало се да остават при ***та; идвали си и си заминавали; имало период, в който П. се грижела за децата; *** ѝ на И. след време разчитала много на нея, като пораснала; много си споделяли и казвала, че разчита на нея, както за нея така и за братята ѝ; П. много тежко приела смъртта на И. и до ден днешен никой не можел да я приеме; П. след погребението заминала за Гърция и още си говорели с майката на И. - Галя, но се измъчвали като говорят за нея; П. била по - весела преди, сега вече не била така; И. била скромна, весела, работела, грижела се за детето си.

При така установените обстоятелства съдът прие следното от правна страна:

Уважаването на предявеният иск, с правна квалификация чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ, предполага установяването от ищцата на следните предпоставки: че е претърпяла посочените в исковата молба неимуществени вреди и техния размер; причинените от делинквентът вреди, са в пряка причинно - следствена връзка с противоправното му поведение; отговорността на собствениците, водачите и ползвателите на процесното МПС е

следвало да бъде обезпечена чрез сключване на задължителна застраховка Гражданска отговорност; деликтната отговорност на виновния за настъпването на ПТП-то водач не е била обезпечена чрез сключване на договор за задължителна застраховка Гражданска отговорност.

Установи се от показанията на разпитаната по делото свидетелка, преценени съвкупно с писмените доказателства и заключението на вещите лица по събраната експертиза, че на *****, около полунощ на път ГАВ № - 1165, километър 4+500 в землището на с. ***, общ. Севлиево, движейки се в посока с. ***, общ. Севлиево, при управление на МПС - л.а. марка „***“, модел „***“ без регистрационни номера с номер на рама ***, третото лице помагач на ответника - Л. Б. М. нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 20, ал. 1 ЗДВП - „Водачите на ППС, са длъжни да контролират непрекъснато ППС, които управляват.“, при което управляваният от него автомобил напуснал пътното платно за движение и се ударил в крайпътно дърво, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на возещата се на предна дясна седалка в автомобила И.К.Х..а от с. ***, общ. Севлиево, като деянието е извършено след употреба на наркотични вещества /амфетамин и метаамфетамин/, установено с техническо средство Drug Chesk 3000 STK и деецът е избягал от местопроизшествието, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, буква "б", предложение първо във вр. с ал. 1, буква „в“ във вр. с чл. 342, ал. 1 НК във вр. с член 58а, ал. 1 от НК е осъден на девет години лишаване от свобода. Установи се от заключението на вещите лица по събраната комплексна съдебно - медицинска и съдебна автотехническа експертиза, и от изслушването на същите в съдебно заседание, кореспондиращо напълно с гласните и с писмените доказателства и механизма на настъпилото автопроизшествие на *****, подробно описан по – горе. Установи се, че при описаното ПТП от ***** е причинена смъртта на сестрата на ищеца - И.К.Х..а.

По делото се установи от съвкупната преценка на събраните доказателства, че при настъпилото на ***** ПТП водачът на МПС - л.а. марка „***“, модел „***“, с номер на рама ***, а именно третото лице помагач на ответника - Л. Б. М. е извършил противоправно деяние поради допуснато от него посочено по – горе нарушение на правилата за движение по пътищата. Доказа се по делото и липсата на застрахователно правоотношение, произтичащо от действащ към датата на процесното ПТП договор за задължителна застраховка Гражданска отговорност. В случая не се установи наличието на сключен договор за задължителна застраховка Гражданска отговорност, обезпечаваща деликтната отговорност на виновния водач, а и не се твърди, поради което следва да се приеме, че към деня на настъпване на процесното ПТП не е имало такъв застрахователен договор.

Кръгът на лицата, които имат право на обезщетение по правилата на чл. 45 ЗЗД в случаите на смърт, е очертан с приетите от Пленума на ВС постановления № 4/1961 г., № 5/1969 г. и № 2/1984 г., както и с приетото Тълкувателно решение № 1/2016 г. от ОСНГТК на ВКС. Ищцата е извън кръга на лицата, имащи право на обезщетение съгласно постановления № 4/1961 г., № 5/1969 г. и № 2/1984 г. на Пленума на Върховния съд, но е материалноправно легитимирана да получи обезщетение за неимуществени вреди, тъй като е

била създадена трайна и дълбока емоционална връзка с починалата и от нейната смърт са търпени продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. По - конкретно, установи се от показанията на свидетелката М.а И., че единствената *** на ищцата е починалата, двете били в добри отношения, като ***та отгледала ***та си. Двете се държали една за друга, а ищцата била като майка за ***та си. Родителите на починалата били в Гърция, като се случвало децата да остават при ***та, имало период, в който ***та изцяло се грижела за ***та си. Ищцата много разчитала на починалата, като пораснала. Двете много си споделяли. Ищцата много тежко приела смъртта на ***та си, като и понастоящем не можела да я приеме. Ищцата след погребението заминала за Гърция, но като говорили с майката на починалата за нея, двете се измъчвали. Ищцата преди била по - весела, а сега вече не била такава. Показанията на свидетелката М.а И., са логични, подробни, детайлни и вътрешно непротиворечиви, поради което следва да се кредитират, като невявяването на ищцата П. И. Г. да отговори по реда на чл. 176 ГПК на поставени □ въпроси, за които дава сведения свидетелката не е основание за приемане на недоверие показанията на свидетелката, нито за приемане за установени на обстоятелства, различни от установените от събраните по делото свидетелски показания. С оглед изложеното следва да се приеме, че се е установило сериозно и продължително, извън обичайното за родствената връзка емоционално въздействие на трагичната загуба върху ищцата. Налице е основание за допускане на изключение по смисъла на т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2016 от 21.06.2018 г. по тълк. дело № 1/2016 г. на ОСНГТК и на ищцата следва да се присъди обезщетение.

Неоснователно е възражението на ответника във връзка с лимитираната отговорност по отношение на лицата, претендиращи обезщетения и попадащи в обхвата по чл. 493а, ал. 4 КЗ. Уважаване на възражението би довело до противоречие с правото на ЕС, конкретно, с Втора Директива 84/5 на Съвета от 30.12.1983 г. и на Директива 2009/103/ЕО и Решение от 24.10.2013 г. по дело C-277/12, с предмет преюдициално запитване. В посоченото решение е прието, че чл. 3, §1 от Директива 72/166 и чл.1, §1 и § 2 от Втората директива 84/5 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ да покрива обезщетение за неимуществени вреди, дължимо съгласно националното законодателство, за смъртта на близки членове на семейството, само до определена максимална сума, която е по - малка от посочените в чл. 1, §2 от Втора директива 84/5.

Установи се по делото, че по повод причиненото ПТП е налице влязла в сила присъда на наказателен съд, задължителна по силата на чл. 300 ГПК за гражданския съд, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, като предвид и всичко изложено по - горе съдът намира елементите от фактическият състав на предявеният иск за установени от доказателствата по делото. Установи се от гореобсъдените доказателства, че именно третото лице – помагач на страната на ответника - Л. Б. М., е причинил процесното ПТП, като с действията си е причинил смъртта на возещата се в управлението от него автомобил пътничка И.К.Х..а, резултат от което са описаните по –

горе възпроизведени в показанията на свидетелката М.а И. вреди на ищцата П. И. Г., като по този начин същият е нарушил и общото задължение по чл. 45, ал. 1 ЗЗД да не вреди другиму, поради което поведението на М. е противоправно. По силата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД, вината в най – леката ѝ форма се предполага, поради което съдът приема, че деянието е извършено от М. и виновно. От заключението на вещите лица по събраната експертиза и от показанията на свидетелката М.а И., е видно че описаните по – горе и приети за причинени вреди на ищцата са резултат от процесното ПТП, поради което съдът приема наличие и на причинна връзка между уврежданията на ищеца и деянието извършено от Л. Б. М.. Причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие, в конкретният случай причинено от деянието извършено от Л. Б. М.. Възможно е деянието да не е единствената причина за резултата, но това не изключва отговорността за деликт, а само определя нейния обем. Деянието е необходимо условие за настъпване на вредата тогава, когато ако при мисловното му изключване, вреда не би настъпила, т. е. ако при това изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на деликвента и настъпилия вредоносен резултат. Конкретно по делото, ако ПТП причинено от Л. Б. М. не бе причинило, смъртта на ***-та ищцата, не би се наложило на последната да търпи всички психически страдания, описани по – горе при посочване на вредите, които съдът приема за причинени на ищцата. Не се установиха по делото да са налице други възможни причинители, на процесните вреди у ищцата.

Предвид изложеното, съдът намира, че по делото се установиха предпоставките за уважаване на предявеният иск с правно основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ.

Въз основа на ангажираните в производството доказателства съдът приема за установено настъпването на твърдените от ищцата неимуществени вреди. По отношение на размера на дължимото обезщетение, определено по справедливост съгласно чл. 52 ЗЗД, настоящият състав съобразява следното: продължителността и интензивността на свързаните с причиненото увреждане болки и страдания, установени от показанията на свидетелката, възрастта на ищцата, установените преживявания на ищцата в резултат на увреждащото деяние и обществено - икономическите условия към момента на настъпване на увреждането. Предвид изложеното след като съобрази и актуалната съдебна практика по сходни на процесния случай съдът, намира, че за обезщетяване на неимуществените вреди на ищцата следва да бъде определено обезщетение в размер на 20 000,00 лева.

Установи се наличие на съпричиняване на увреждането от страна на починалата *** на ищцата. От заключението на вещите лица по събраната комплексна съдебно - медицинска и съдебна автотехническа експертиза, се установи, че по тялото на И.К.Х..а липсват следи/увреждания от поставен предпазен колан, а при поставен предпазен колан не биха се получили толкова тежки увреждания в областта на главата на пострадалата, които са довели до смъртта. Процесният лек автомобил *** е оборудван с обезопасителни колани на предните седалки, като И.К.Х..а се е возила на предна дясна седалка. При поставен предпазен колан безспорно биха се получили травми, но не и тези и не с такава тежест, а по

- малки по степен травми, може би по десен крайник. Предвид изложеното следва да се приеме, че с поведението си починалата *** на ищцата е допринесла за настъпването и тежестта на конкретните телесни увреждания, което съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД следва да бъде взето предвид при определяне размера на дължимото обезщетение. Като съобрази характера, вида и тежестта на причинените вреди, съдът приема, че съпричиняването е в размер на 30%. Не се установи починалата *** на ищцата да се е съгласила да пътува в лек автомобил, знаейки, че водачът му е неправопособен, както и същата да се е съгласила да пътува при алкохолно/наркотично повлиян водач, който познавала и който е употребил алкохол/наркотични вещества. Данни в тази насока няма в събраните допустими и годни доказателствени средства. Относно употребата на алкохол и наркотични вещества от И.К.Х..а от заключението на вещите лица по събраната комплексна съдебно - медицинска и съдебна автотехническа експертиза, се установи, че измерената концентрация на алкохол в кръвта на пострадалата Х.а води до забавени реакции и нарушена координация, но това в случая на процесното ПТП не е имало съществено влияние, тъй като тя е пътник в автомобила, а наличието на наркотични вещества в кръвта/организма на пострадалата повлиява на възприятията и реакциите, но това не може да се определи с конкретика, защото повлияването е индивидуално, а няма данни в делото за налични концентрации, поради което по делото следва да се приеме, че липсва пряка причинна връзка между обсъжданото поведение на пострадалата и настъпилия вредоносен резултат, съответно липсва и съпричиняване с тези действия на пострадалата.

Така определеният размер на обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде намален с възприетия процент съпричиняване - 30%, поради което на ищцата се дължи обезщетение в размер на 14 000,00 лева, за неимуществени вреди.

По всички изложени съображения съдът приема, че предявеният иск за сумата 25 000,00 лева, обезщетение за неимуществени вреди е доказан и поради това основателен, до размер на сумата 14 000,00 лева, като до посоченият размер искът следва да бъде уважен, а за разликата над него до пълния предявен размер от 25 000,00 лева, искът е недоказан и поради това неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Основателна е и претенцията за присъждане на законна лихва за забава върху присъдената главница, като следва да се присъди законна лихва върху главницата, в уважената част, така както е поискана в исковата молба, от 14.10.20*** до окончателното ѝ изплащане, а искането за присъждане на лихва върху отхвърлената част от главницата, като неоснователно следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата вр. чл. 78, ал. 1 ГПК и при съобразяване критериите в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на процесуалният представител на ищеца - адвокат П. К. от САК сумата 1484,00 лева, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение, определена съразмерно с уважената част от иска. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищеца следва да бъде осъден да заплати на ответника, по съразмерност направените разноски по делото за възнаграждения на вещи лица и държавна такса в общ размер на 190,80 лева, а също и възнаграждение за

юрисконсулт, предвид изготвянето на отговора от такъв, в размер 100,00 лева или общо разноси в размер на 290,80 лева. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да плати в полза на РС – Севлиево държавната такса в размер на 560,00 лева, от заплащането на която ищцата е освободена, както и направените от бюджета на съда разноси за възнаграждения на вещи лица в размер на 300,00 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, *** да заплати на П. И. Г., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ****, на основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ, сумата от 14 000,00 лева, по предявен частичен иск, от иск за обезщетение за неимуществени вреди от 50 000 лева, в резултат от пътнотранспортно произшествие, настъпило на *****, причинило смъртта на ***та □ И.К.Х..а, заедно със законната лихва от 14.10.20*** до окончателното й изплащане, като ОТХВЪРЛЯ предявения частичен иск за обезщетение за неимуществени вреди В ЧАСТТА за разликата над присъдената сума от 14 000,00 лева до предявения размер от 25 000,00 лева, ведно със законна лихва от 14.10.20***, до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. ***да заплати на адвокат П. К. от САК сумата 1484,00 лева, представляваща разноси.

ОСЪЖДА П. И. Г., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, **** да заплати на Гаранционен фонд, гр. София, ***, разноси по делото в общ размер на сумата 290,80 лева.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. София, ул. ***да заплати на РС – Севлиево сумата 560,00 лева за дължимата държавната такса по делото и платени от бюджета на съда възнаграждения на вещи лица в размер на 300,00 лева.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Габровския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____